

Komunikační přístupy ve školách pro sluchově postižené

1 Orální metoda

Cílem je:

- formovat mluvenou řeč na základě hmatu a zraku
- aktivizovat zbytky sluchu

Dělení orálních přístupů:

- unisenzorický (sluchově-slovní přístup)
- multisenzorický přístup (aurálně-orální)
- čistá orální metoda
- kombinované metody
- Rochesterská metoda

Zásady orální metody:

- Žákovi je exponováno slovo v mluvené a písemné podobě
- nové slovo zapadá do kontextu navozené situace
- podpora pomocí daktylních znaků
- stálé vystavování dítěte mluvené řeči nejen ve školním prostředí

Důvody pro orální metodu:

- snadnější interkulturní komunikace
- snadnější proniknutí do kultury majoritní společnosti slyšících
- tvrzení, že rozvoj myšlení je závislý na kvalitě mluvené řeči

Důsledky striktní orální metody:

- nehomogenní komunita SP
- zhoršení úrovně jazyka u SP ve všech jeho rovinách
- SP dosahují mnohem menších výsledků zejména v oblasti, kde mluvený jazyk slouží jako jediný prostředek získávání informací

2 Totální komunikace

- USA, 60. léta – nový pohled na aurálně/orální přístup u SP, lingvisté Lenneberg a Chomsky kritizují používání čistě orální metody u těžce SP dětí
- TK je filozofie určitého způsobu myšlení – pojem byl užit dr. *Royem Holcombem* (1986, USA)
- TK je filozofie určitého způsobu myšlení
- TK je způsob komunikace - neslyšící
- i slyšící se chtějí vzájemně co nejlépe pochopit
- TK je praktická metoda pro navázání komunikace s neslyšícími (neslyšící i slyšící použijí všechny dostupné prostředky k porozumění)

Prostředky dorozumívání v rámci TK:

- pomocné artikulační znaky – vizuální kontakt
- pantomima, mimika, dramatizace

- prstová abeceda
- mluvený jazyk – mluva, odezírání, čtení, psaní
- posunkové systémy – všeobecně užívaná gesta, postoj těla
- znakový jazyk, znakovaná čeština

Kritika TK (Pulda 1999):

- děti sledují jenom ruce – nenaučí se srozumitelně mluvit ani odezírat
- mnozí učitelé SP nedokáží současně mluvit a znakovat
- je zanedbána raná sluchově – řečová výchova
- zisk ze slyšení se ztrácí, připojí-li se posunky

3 Bilingvální výchova

Systém bilingvální komunikace (Krahulcová – Žatková, 2002)

- komunikace sluchově postižených, kdy je přenos informací ve dvou jazykových kódech
- (znakový jazyk neslyšících a mluvený, orální většinový jazyk)
- mluvenou řeč nelze zvládnout bez současného vyučování ZJ
- jenom ZJ zajišťuje přirozené podmínky jazykového vývoje
- užívání ZJ neomezuje potřebu neslyšícího dítěte dorozumívat se
- cíl bilingválního vyučování neslyšících dětí je normální jazykový vývoj v atmosféře porozumění a úspěchu

Bilingvismus simultánní X Bilingvismus sekvenční

Podmínky pro realizaci bilingválního přístupu (Domancová)

- realizace výzkumu teorie ZJ a tvorba metodik aplikace ZJ v procesu výchovy a vzdělávání neslyšících
- přirozené akceptování společenství SP a jejich jazyka
- akceptování bilingválního přístupu ze strany rodičů
- příprava pedagogických pracovníků
- nové kurikulum
- zabezpečení přirozeného kontaktu mezi neslyšícími a slyšícími osobami
- víra v úspěch bilingválního vzdělávání

SP učitel ve školách pro sluchově postižené

- kvalitní jazykový vzor
- plní sociálně-kulturní a psycho-emocionální identifikační funkci
- je důvěrníkem dětí a usnadňuje jim vyrovnat se s postižením a přizpůsobit se životu menšiny ve většinové společnosti

Doporučená literatura k problematice:

JABŮREK, J. *Bilingvální vzdělávání neslyšících*. Praha: Septima, 1998

KRAHULCOVÁ, B. *Komunikace sluchově postižených*. Praha: Karolinum, 2002

EVANS, L. *Totální komunikace, struktura a strategie*. 1. vydání, Hradec Králové : Pedagogické centrum, 2001, s. 89. ISBN 80-238-7915-4.